

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעים גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנוער
- שאל בני
- הלכה פטוקה
- בן חורין אמיתי
- תתעקש גם לאחר שריחקו אותך
- להתבונן
- סדר עבודת ליל שבועות
- המקוה המושע
- התורה הזמנית
- האמונה שבאכילה
- יחוד בעניו והת
- מחלוקת לשם שמים
- מנחת קנאות
- השי"ת נמצא, תחיהו מצאיאתי
- קבלת התורה - קבלת הבחירה
- הלכות בשר בחלב

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

רוצה להיות בן חורין באמת?

תקבע זמן ללימוד תורה בכל יום!

יום ד' עקב תקצ"ב

והשם יתברך יעזר לך שתהיה בן חורין באמת, ולא תהיה משעבד לשום דבר, ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

למען השם, למען השם, הנהך והנהך לבל תשפח את עצמך, וחטף ואכל חטף ואכל תורה ותפלה בכל יום כל מה דאפשר, וכאשר כתבת בעצמך שאאתה רואה בעיניך מה שאמר רבותינו ז"ל שאסור לומר לנשאלתה אשתה.

זכור אל תשפח מה שדברנו בשפת העבר, ומה שדברנו בשבועות, ומה ששמענו מפי מפי, והעקר שעל כל פנים תקבע עתים לתורה כמה שעות בכל יום, ובעת הטרדא על כל פנים איזה שעות קטנות, ומאליך תבין איך לגב ולגזל ימים ושעות מתוך הבלבל והטרדא של הבל, לחטף בהם חיי עולם, חיי נצח, חיי אמת, חיים טובים וארניים... נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ה"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי	ימי מוהר"ת
שבת	ז	קג	קפה	פח:	יא	קעב
א	ח	קג:	קפו	פט:	יב	קעג
ב	ט	קה	קפז	פט:	יג	קעד
ג	י	קה:	קפח	צ:	יד	קעה
ד	יא	קה:	קפט	צ:	טו	קעו
ה	יב	קה:	קץ	צא:	טז	קעז
ו	יג	קי:	קצא	צא:	יז	קעח

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

הגאולה באה מהר

מגילת רות היא סיפור ארוך וברובו כואב, שמסתיים בבשורה מאירה שמגיעה בבת אחת ומהר, זה הסיפור שלנו.

את הרגע הזה, תחיה אותנו.

עקשנות דקדושה

אפשר להרגיש את הרעיון הזה היטב בתוך מגילת רות. המגילה מגוללת סיפור ארוך שמתחיל במשפחת אלימלך היורדת מהארץ בשל הרעב ושווה בשדה

מגילת רות רוויה ציפייה וגעגוע. גירת הבאה משדה מואב, מוותרת על עמה ובית אביה כדי לדבוק בעם ישראל, ומשאלתה אחת היא, גאולה. המגילה מסתיימת בגאולה, רות נגאלת ויחד עמה נולדת גם גאולתן של ישראל. גם במתן תורה יש סיפור של גאולה. חז"ל דורשים שלמרגלות הר סיני פסקה מיישראל זוהמת נחש הקדמוני והם זכו לטהרה, גם זו גאולה.

יום החמישים

בדרך כלל דווקא בתחומים בהם אנחנו זקוקים לישועה ממשית ומהותית, נדמה כאילו אין באמת סיכוי או שזה ייקח ברבה מאוד זמן. הגאולה תמיד מסתתרת מאחורי אכזבות ומשברים, והרבה מאוד אנשים שאנחנו פוגשים בדרך לשם אומרים שאין מה לחפש, וכבר נגמר כל המלאי, וחבל על הזמן והכוח.

את התגובות ואת חוות הדעת הללו פגשו כל הגיבורים האמתיים של הנצחיות. כל מנצח פגש הרבה מיאשיים ושלולי תקוות, והוא ניצח בזכות שלא התעכב כדי לשמוע מה יש להם להגיד. רות היא דוגמה נפלאה לכך: באה ממוואב המרוחקת וממשפחה יהודית שירדה מארץ הקודש, חמותה משדלת אותה לעזוב, הסיכויים שתזכה להיכנס לכלל ישראל אפסיים, והיא מתעקשת.

רבינו מנחם אונגו נלצח. המידה שלו היא 'נצח', וזו המידה שמבטיחה גם את העתיד של עם ישראל 'נצח ישראל לא ישקר'. הניצחון מתפרש בטעות כעזוז וגבורה, המנצחים מוחלפים בשגגה באנשים המוצלחים, אבל זו ממש לא אותה משפחה. הניצחון קשור לעקשנות, מי הם העקשנים? אלו שדוחים אותם החוצה, שההצלחה בורחת מהם, והם מתעקשים.

קשה להיות בגלות, ועוד יותר קשה לשאת את הגלות הפנימית, זו שנאחזת במוח בלב ובאברים הכבדים. אבל הגלות יכולה לקבל פירוש ומשמעות חדשה כשהיא מציעה אותך לקראת הגאולה. לשם כך ספרנו את כל הימים האלה, הספירה הפכה את התקופה הזו מרוחק לקרבה. כשאתה סופר אותה מתקדם.

לספור זה להתעקש. העקשן נאחז בכל דבר, נצמד לכל זיו. היעד שלו יכול להיות רחוק נשגב ואפילו יומרני, אבל כדי להגיע אליו חרף כל ההפרעות והדחיות הוא מוכרח לתפוס יעדים קרובים, כל פסיעה היא עבורו יעד, הוא מתעקש על כל צעד, והצעד הקרוב ביותר הוא היום הזה, או - היכן שאתה עומד עכשיו. תפוס

הניצחון קשור לעקשנות, מי הם העקשנים? אלו שדוחים אותם החוצה, שההצלחה בורחת מהם, והם מתעקשים.

מוואב תקופה ממושכת, אחר כך השרידים שנותרו ממנה, נעמי ורות, חוזרים. וכאן בבית לחם רות הולכת לאט בשדה של בועז ואוספת לאט שיבולים, והכל איטי ולא ברור להיכן מתקדם ואם בכלל. אבל ברגע שמתחילה הגאולה להפציע היא דוהרת במהירות, וכבר נולד עובד - סבא של דוד המלך.

זהו עניינו של שבועות וזה העניין שלנו. החיים מורכבים מחלקים איטיים מאוד שמובילים לתהליכים מהירים מאוד. האיטיות היא השדה שבו מתנהלת העבודה המאומצת שלנו בגלות, זו עבודה שדורשת עקשנות רבה, איסוף וליקוט של כל פעולה טובה שאפשר לעשות כל יום. אבל הפעולות האיטיות שאנחנו מצליחים בסייעתא דשמיא לעשות, לא נשארות על הכביש האיטי, הן מקרבות תהליכים מהירים מאוד של גאולה. כי 'פתאום יבוא אל היכלו האדון'.

החלקים העיקריים במגילת רות, התקופה בה חוזרת אימה של מלכות לא"י והולכת אל שדה בועז, שדהו של הצדיק, נמשכת בסך הכל שלשה חדשים, וזו תקופת קציר, תחילה קציר שעורים ואחר כך קציר חיטים. הקציר הוא עת גאולה, קוצרים את תוצאות המאמצים, והקציר ממתין לכל אחד, אבל צריך להתעקש הרבה כדי להגיע אליו. אבל חשוב מאוד לשים לב לשורות האחרונות, חותמת את המגילה שושלת הגאולה, מפרץ ועד דוד המלך. ברגע שהגאולה מפציעה היא מתפרצת וכובשת את העבר הווה ועתיד, מבינים למפרע שכל המאורעות שקדמו לה השתלשלות ובאו רק כדי לאפשר לה להגיע. הגלות אמנם ארוכה, אבל היא מקדמת אותנו לגאולה מהירה מאוד.

בושה דקדושה

רביז"ל אומר בתורה ל"ח צריך כל אדם לפשפש את עצמו אם הוא דבוק בהשי"ת, ועיקר הסימן הוא תפילין, ותפילין הוא בחי' 'בושה'.

אדם שהוא מתבייש, הוא דבוק בהשי"ת. למה הוא מתבייש. הוא מתבייש על שהוא הכעיס את השי"ת, על שאינו עושה רצונו יתברך. וכשהוא מתבייש, אזי הוא דבוק בהשי"ת.

אבל אם אני הולך ומסתובב סתם ככה, עם שחוק, זהו ההיפך מהבושה.

אדם צריך שתמיד יהיה לו בושה, הובשה היא לא עצבות, אדרבה הבושה היא השורש, היא החיות.

רביז"ל מביא שם בתורה ל"ח שכתוב אצל משה רבינו 'כי קרן עור פניו', ומפרש רביז"ל ל'זו הבושה'.

חז"ל אומרים 'כל העובר עבירה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עוונותיו', בזה שהוא מתבייש, מוחלין לו.

ובאמת הלא כל ההתבודדות הוא גם ענין של בושה, שהאדם שופך את שיחו לפני השי"ת, צריך הוא א"כ להתבייש. אהה, רבונו של עולם למה אני מצער ומכעיס אותך כל כך הרבה? והבושה הזאת שיש לו, זהו עיקר התשובה.

רביז"ל אומר בתורה א' ח"ב שהשי"ת ריחם עלינו שהוא העניק לנו במתנה את ראש השנה בראש חודש.

איך היינו יכולים לבא לפני השי"ת לבקש מחילה, איך אפשר זאת? 'אני מתחרט'. כל השנה צערת את השי"ת, ועכשיו אתה מתחרט?

אבל בראש חודש, יש להקב"ה עצמו חרטה על שמייעט את הירח, ואומר 'הביאו עלי כפרה' ה'שעיר אחד לחטאת' שכתוב אצלו 'חטאת לה', זהו השעיר להשי"ת. נמצא שהשי"ת בעצמו מתחרט בר"ח, ואנו מביאים לו שעיר. וממילא גם אנחנו כבר יכולים להתחרט.

עבודת ליל שבועות

כל התחלה הוא סיום בפני עצמו: אומרים התיקון כל תחילה וסוף של ספר. לרמז לאדם שבכל התחלה שמתחיל, יש להאמין שזה בעצמו דבר שלם, גם אם הוא לא באמת מסיים. וכמו שר' נתן אמר בשבועות שנת תקפ"א, לאחר שהשתוקק מאוד להביא הדפסה חדשה של ליקוטי מוהר"ן לקראת הקיבוץ שהתקבץ אליו בשבועות, ולבסוף לא עלתה בידו, והתחזק ואמר, שבגשמיות עד שלא מסיים פעולה של בנין בית, אין שווה כל הטרחה של בנין הבית. אך ברוחנית לא כן הוא, כי כל פעולה בפני עצמה היא סיום של אותה פעולה, והיא עולה לנחת למעלה. ועל כן אומרים כל תחילה וסוף, לחזק אותנו בקבלת התורה, להאמין בהשגחה למעלה, שמסתכלים על כל פעולה בפני עצמה.

אדרא רבא: נוהגים לומר האדרא רבא בשבועות [ומסופר על רביז"ל שכשלא סיים לאמרה בלילה, השתדל להשלימה ביום], כי ביום קדוש זה מתגלה קדושת מידות הרחמים העליונים למעלה כי ה' נתגלה כזקן מלא רחמים, שזהו עיקר קבלת התורה, והתגלות פני ה', והאור הנפלא הזה של המשכת הרחמים מתגלה בספר האדרא, ולכן ראוי לאמרה בניגון ונעימה, ולהשתדל להמשיך על עצמו ההכרה במדיות הרחמים המופלאים, שעל ידי כן יצא מכל המציאות של החיים בצל צער, דין וצמצום המוחין, (גילוח ד') (מתוך הקונטרס החדש - הליכות קודש שבועות)

כיסופים בלילה: העיקר בלילה הזה הוא להיות ער מתוך כיסופים, ובוודאי שבמשך הלילה יש בענין הכיסופים הרבה עליות וירידות, אבל זהו בעצמו התיקון, להבין שהכסופים אינם מאירים תמיד, וכי יש בזה מלחמה, לבל תתפזר מחשבתנו ורצונותינו, כי זהו התענוג למעלה שאנו נלחמים בענין זה.

נעורים בלילה: נעורים בלילה להתגבר בחשק ורצון חדש דייקא בלילה בעת החושך, ויש לכוון אז לכלול את הכל המניעות והחשכות שיש במשך השנה, ולהתגבר להיות ניעור ובה ממשיכים כח לשבר מניעות, וממשיך חיות חדש למטה. (הכשר כלים ד')

הארת הכתר - תכלית הידיעה שלא נדע: במשך הלילה נכנסים המוחין כסדר מדרגא לדרגא עד שזוכים בבוקר לאור הכתר. הארת הכתר הוא השגה שמתנוצץ בדעתו הארה גדולה מאוד בגדולת ה' שמבין שאינו מבין תכלית הידיעה שלא נדע. והוא השגה נפלאה שרבינו הרבה לדבר על כך עמנו. והרבה יסודות בתורת רביז"ל תלוי בהשגה זו, היינו להפליג לדבר מגדולת ה' באופן של 'אינו יודע'. וכל עיקר התשובה תלוי בזה, שמשיג עד כמה ה' נמצא עמנו, באופן שאי אפשר לדבר מזה. (הל' נפילת אפיים ד').

תיקון ליל שבועות: אומרים את ההתחלה מכל ספר שבתנ"ך, לרמז שאנו רוצים להתחיל הרבה התחלות חדשות (קריאת התורה ו').

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

מי שרגיל לספר על אחרים ענייני גנות, ואינו משתדל לתקן עצמו, נקרא 'בעל לשון הרע' וענשו חמור יותר מהעובר על איסור עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא.

אבל מי שמשתדל לתקן חטא הלשון, אף שנכשל הרבה, אינו בכלל 'בעל לשון הרע', אלא נחשב כעובר על אחד ממצוות לא תעשה שבתורה. (ראה שבהחלטה קלה יכול אדם להציל עצמו מדינה של גהינם, ואל יאמר האדם שאינו יכול לעמוד בזה, כי אין זה אלא פיתוי היצר להדיחו מחיי נצח, וכשילמד היטב דיני לשה"ר, יהיה השי"ת בעזרו לבער חטא הלשון מקרב) [קיצור הלכות לשה"ר פ"א ס"ה]

פי עקר המשכת התורה הוא על-ידי אהבה וחסד שהוא בחינת השתוקקות וכסופין דקדושה, שעל-ידי זה זוכין לקבלת התורה ולכל טוב וכנ"ל:
ליקוטי הלכות, דם א, יב, עיי"ש

הליכות

שיחות ומנהגים

שבועות

ענה ואמר אז מוהר"ן ז"ל: "ווען דער חולק זאל מער ניט געווען אויפטאן, נאר דאס וואס ער האט צוגעענעמען ביי אונז די לעצטע ספירה און דעם אקדמות - וועט ער שוין דאָרטן אויבט האָבן גענוג!" - "אם לא יהיה עושה ויפועל החולק רק דבר זה, שְלֵקָה וְכַתּוּב מֵאֲנָשֵׁי אֵת הַתְּעוֹרָרוֹת שֶׁל סְפִירַת הַמְעוֹר בְּלִיל הַסְפִירָה הַאֲחֵרוֹנָה וְאֵת ה'אֲקָדְמוֹת' שְׁאוּמְרִים אַחֲרָיהָ בְּשִׁבְעוֹת - כְּבָר יִהְיֶה לוֹ מִסְפִּיק שֶׁם בְּעוֹלָם הַבַּא לְקַבֵּל דִּין וְחֻשְׁבוֹן עֲבָרֵי זֶה לְבָד!" (שי"ש"ק ח"ב שצ"ח) פעם אחת ישב רבינו לומר תורה פתח השבועות אחריו מנחה, בעוד שהיתה החמה זורחת, וישבו כל הלילה אצל השלחן, והתפללו ערבית בתוך הסעודה, וישבו כך עד שהתחילה החמה עוד הפעם לזרח בבקר היום השני. ענה רבינו ואמר: "די זון קער זיך פאר חודש'ן און זאָגן: איידער איך בין אָוועק געגאנגען - האב איך אײַך געטראָפֿן, איך בין געקומען צוריק - האב איך אײַך ווייטער געטראָפֿן..." - "דאָי שְׂתַמְתֶּם הַחֲמָה לְעֲצוּמָה וְתֹאמַר: טָרֵם שֶׁשְׂקֵעֵתִי - דְּאֵיתִי אֲתָכֶם, וְלִשְׁבָּתִי וְחֻדְשִׁי - כְּגִשְׁתִּי אֲתָכֶם טוֹב..." (שי"ש"ק ח"ג סימן תפ"א)

"שיב את אקדמות' מאוד מאוד, ואמר שישראל מחמת שהם משוקעים ורגילים כל כך בטוב, על כן אין מרגישין כל כך שבח מעלת וגדולת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: מי שידע מעלת השיר של 'אקדמות' עם הניגון שלו, כמו שרגילין העולם לומר אותו בניגון הידוע - הוא דבר נפלא ויחיד גדול מאוד; ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק וכו', והפליג במעלתו מאוד" (שירה"ן סימן ר"ו) רבנו הפליג מאד מאד בפעולת אגדת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: "וואס איין פארמאגן, 'אקדמות' מיין נגון!" - "מה שיהיה אוצרים (רכוש רב) בתוכם, ה'אקדמות' עם הנגון שלו!" (שי"ש"ק ח"ג תפ"ב) בשלש השנים שהגלו את מוהר"ן מברסלב לנעמרום בעת המולוקת הגדולה פ"ל נתבטלה ההתעוררות והעבודה העצומה של הספירה האחרונה ושל ה'אקדמות', פי מרוב פחד יראו אנשי שלומנו מלבוא כלל ולשהות אצלו ז"ל כְּרִגְלָם תְּמִיד, כְּבָאֵי אִזְ רַק פְּמָה אֲנִישֵׁי סְפִירִים.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה
ביאורים על תורה ס"ב מאמר ג'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] וְהִבְרִיר שָׁל הַמַּאֲכָלִים, הוּא עַל יְדֵי אֲמוּנָה. וְכוּ' בִּי צָרִיף לְעַבְד אֶת ה' בְּשֵׁנֵי יִצְרָיִם, שִׁיחִיָּה הַיִּצְרָר הָרַע כְּפֹנֶף לִיָּצֵר טוֹב, וְכוּ' שִׁיחִיָּה לְבוֹ שְׁלָם עִם ה' אֶלְקִיָּו, שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ מַחְלָקֶת בֵּין שְׁנֵי יִצְרָיִם. הִינֵנו שְׁלֵא יִהְיֶה לְבוֹ חֶלֶק עֲלֵינוּ, בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ י'): "חֶלֶק לָבָם". וּבְאֵמֶת אִם הִיָּה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלָם, שְׁמָלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (שְׁעִיָּהוּ), וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְדָאֵי הִיָּה מִתְּפַלֵּל בְּהַתְּלַחְבוֹת גְּדוּל, וְהִיָּה מְדַקְדֵּק מְאֹד לְכַוֵּן אֶת דְּבָרָיו. וּבְשִׁבִיל שְׁהָאָדָם אֵינֵנו יוֹדֵעַ זֹאת יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלָם, בְּשִׁבִיל זֶה אֵינֵנו מִתְּלַחֵב כָּל כָּד, וְאֵינֵנו מְדַקְדֵּק כָּל כָּד. וְכָל אֶחָד לְפִי מַעוֹט שְׁכָלוֹ יְדִיעָתוֹ, בֵּן הַתְּלַחְבוֹתוֹ וְדַקְדוּקָיו.

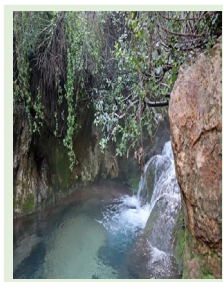
הטעם שהזכיר רבינו את האמונה בשעת התפילה
הנה רבינו מתחיל שע"י האכילה נעשה ייחוד אפין באפין, וזה תלוי בעיקר באמונה, ולכאורה מובן בפשטות שהכוונה בעיקר לאמונה בשעת האכילה, שהרי עוסק בבירור שבאכילה ע"י האמונה, [וכן מתבאר בהמשך המאמר ששלימות האמונה הוא דייקא בבחינות האמצעי ובמקום של הסתרה הידיעה שהוא הדברים הגשמיים, וכמו שנתבאר קצת במאמרים הקודמים, ויתבאר עוד בהמשך בעז"ה], ואם כן לכאורה צריך להבין למה בהמשך מביא רבינו דוגמאות של אמונה בשעת התפילה ולא המשך בענין האמונה בשעת האכילה.
ובפשטות העניין בזה כי עיקר בניין יסוד האמונה אצל האדם הוא בשעת התפילה, ושלימות האמונה הוא ע"י תיקון הדעת שנעשה ע"י לימוד הפוסקים כמו שמתבאר בהמשך [ויתבאר עוד בעז"ה במאמרים הבאים], ולכן התחיל בעניין זה, אבל יש לבאר בזה עוד שבא ללמדנו מהי המדרגה של האמונה השלימה שנצרכת בשביל הבירור של האכילה, כי בתפילה הדבר מאוד ברור האם יש לאדם אמונה שלימה, ובקל להבחין בכך כפי שמבאר רבינו את הסימנים, אבל בשאר הדברים וכגון באכילה וכדו', אדם יכול לפעמים להטעות את עצמו שיש לו אמונה שלימה, ולכן מבאר רבינו את עניין האמונה ושלימותה בתפילה, וממילא נוכל להבין על פי הסימנים והגדרים שביאר רבינו באמונה שבתפילה, את גודל שלימות האמונה שבעת האכילה.

אמונה שלימה מביאה התלהבות הלב ודקדוק בדבריו
הנה רבינו מזכיר כאן ג' עניינים, א', ההתלהבות שבאה מהאמונה והידיעה בלב שלם שהקב"ה עומד בשעת התפילה ושומע את התפילה, ב', הדקדוק, שכשיש לו את האמונה הזאת בשלימות הוא מדקדק מאוד לכוון את דבריו, ג' שלבו שלם ושלא יהיה לבו חלוק עליו ע"י המחלוקת בין שני היצרים, אלא שיעבוד את ה' בשני יצרים, ובהו מבואר מהו המדרגה של האמונה שצריך בשביל לזכות לפעול את הייחוד, אמונה כזו ברורה שמביאה את האדם לדקדוק בתפילתו ולכוון בה, כי האמונה היא מוחשית אצלו [וכפי שמבאר רבינו בהמשך שאצל המאמין הדבר גלוי כמו שרואה בעיניו], וכמו כן היא מביאה אצלו התלהבות הלב, כי באמת כשיש לאדם אמונה שלימה כזו שהשי"ת עומד עליו ושומע תפילתו, בוודאי יביאנו לידי שמחה והתלהבות.

שלימות האמונה הוא דייקא במקום שהידיעה מוסתרת
אבל מאידך מדגיש רבינו שלא יהא לבו חלוק עליו, והיינו כמו שנתבאר במאמר הקודם שעיקר השלימות הוא דווקא במה שיש הסתרה מצד היצר הרע וגם שם מאיר האדם את אור האמונה, כי עיקר הנחת רוח להשי"ת הוא דייקא מכך שלא כל הזמן מאיר האמונה בתכלית ההארה,

נסעתי וגם טבלתי

במשך שנים רבות, כאשר ציון רשב"י במירון טרם הפך למקום שוקק חיים והומוה אדם, רק יחידי סגולה ובעלי כיסופין ישבו בו, היו אלו חסידים מתגעגעים או מקובלים שנפשמ נכספה לישב בחצרות ה'עיר וקדיש' ולשאוב מלוא חופניים מקדושתו.

המקוה
ממתיק הדין.
 נחל מגידו למרגלות הר מירון

באותם ימים, בהם עדיין לא נבנה מקוה טהרה במירון, שימש מעיין המגידו המפכה למרגלות לחיות? אם כן אל תיסע, זה מסוכן עבורך".
 אולם רבי יעקב זאב לא יכול היה לעצור בעצמו מלנסוע, הוא נדבר עם חבריו והם לקחוהו ונסעו עמו למירון. בהגיעם לשם התארגנו בני החבורה ללכת לטבול במעיין המגידו. בשל מצבו חשבו להשאירו, אולם הוא הביט בהם כמתמיה "מה אתי? וכי אני לא אטבול?!"

כיון שראו את חשקו הגדול למקוה, החזיקו בו ונשאווה בידיהם. בירידה במדרון ההר התקשו לסחוב אותו וכמעט נשמט מהם. בקושי רב הביאוהו למעיין ועזרו לו לטבול.
 כשעלה רבי יעקב זאב מן הטבילה הרגיש כי כל הכאבים חלפו להם. "את הדרך חזרה כבר עשיתי לבד!" סיפר לימים.

בשובו לירושלים, חרדה אשתו לקראתו "מה עם הרגל?" "נרפאה" השיב לה בפשטות. אולם היא קיבלה את תשובתו בספקנות ובדאגה, "הרי הדוקטור אמר שהרגל במצב מסוכן, צריך לבדוק אם באמת הכל כשורה".

הלכו שניהם אל הרופא, זה בדק את הרגל בדיקה מקיפה והפטיר בקורת רוח "הא, שיפור עצום לטובה, רואה אתה? נס ששמעת בקולי ולא נסעת, בשל כך הרגל נרפאה".

"שמע נא דוקטור" הביט בו רבי יעקב זאב בשלווה, "למעשה לא כל כך שמעתי בקולך... נסעתי למירון וגם טבלתי במעיין, ולכן התרפאת".

וכבר אמר רבינו הקדוש: "המקוה ממתיק הדין", "על ידי טבילת מקוה נתבטל הצרות וישועה באה" (ספר המידות, המתקת דין כב, צא)

לחידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
 מהו הקלוקל והפגם הגדול יותר מכל העבירות שבתורה?
 עקר הקלוקל והפגם הגדול יותר מכל העבירות שבתורה, הוא שְׁתַּנְבֵּלֵב שְׁכָלוֹ עַד שְׁמַצִּיר הָאוֹר לְהִפָּךְ מִן הָאֵמֶת, עַד שְׁעוֹשֶׂה מַעֲבָרָה מִצְוֶה וּמְחַזֵּק בְּמַחְלָקֶת ח"ו. לְקוּשֵׁי הַלְבוּשׁ, יוֹן טַסַר
 זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיטה לאנון

לחידודא

חידה: מתי יתגלה עיקר גדולת הצדיקים והנכשרים הנלוים אליהם? צדיק

הזוכה: חיים ברי"ף הר שמואל

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום.

רבינו בתורה הזמנית תורה ס"ב אומר וז"ל: וְיִצְעַק אֶת אֱלֹהֵי יְדֵי הָאָדָם וְיִדְעָה עַל שְׁלֹמֹה, וְיִפְלְאוּ כָל הָאֲרָצִים כְּבוֹדוֹ, וְהִקְדֹּשֵׁת בְּרֹחַ הָאֵל וְעוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְיֵדְאִי הָיָה מִתְּפִלַּת בְּהַתְּלַבְבוֹת גְּדוֹל, וְהָיָה מִדְּקָדֵק מֵאֵד לְכַוֵּן אֶת דְּבָרָיו.

וְגִבְשִׁיבֵל שְׁהֶאֱדָם אֵינּוּ יוֹדְעֵי זֹאת וְיִדְעָה עַל שְׁלֹמֹה, בְּשִׁבְלֵי זֶה אֵינּוּ מִתְּלַבֵּב כֵּל קָדָשׁ, וְאֵינּוּ מִדְּקָדֵק כֵּל קָדָשׁ. וְכֵן אֶחָד לְפִי מַעוֹט שְׁבָלוֹ וְיִדְעֵתוֹ, כֵּן הַתְּלַבְבוֹתוֹ וְדְקָדֵקוֹ.

ויש לענין מדוע אומר לפי 'מיעוט', והרי לכאורה לפי 'רוב' שכלו וידיעתו של האדם בידיעת בוראו יזכה לכוון בתפילה?

אך אולי אפשר לומר דהעניין הוא, שבאמת מצד שורש המציאות לא שייך שהאדם הנברא שמוחו כל כך דל ומוגבל, ישיג אפילו בצורת מלאך שקצת יותר רוחני ממנו, וכל שכן כל שכן את מלך מלכי המלכים שלגדולתו אין חקר ואין סוף לדוממותו, ואין שום יחס בין בורא לנברא מצד האמת הפשוטה.

ולכן לא שייך לאדם לדעת ולהרגיש כלום בענין מלוא כל הארץ כבודו ושה' עומד בעת התפילה ושומע

התפילה, ומכל שכן לשאול שאלות על הנהגת הקב"ה זה סכלות של ממש [כמו שאמר אחד הצדיקים שאינו רוצה אלוקים שיכול להבין].

אך הקב"ה עשה עימנו חסד עצום, והפליא עימנו פלא מופלא מאוד, והוא מה שרבינו מביא בתח"י אות ב' כ' הַאָמֶת, כֹּה שֶׁהַגְּבִיל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ לְשַׁכֵּל הַאֲנוּשִׁי שְׁיִכַּל לְהִבִּין, הוּא מִצְוָה גְּדוֹלָה לְחַדֵּשׁ הַשְּׁכָל...

היינו שהש"ת הגביל וצמצם מאורו האין סוף, ושלשל ממנו הארות של שכלים, באופן שהשכל של היהודי יוכל לתפוס ולהשיג.

על כן מבואר היטב מהו לפי 'מיעוט שכלו', שכאן מורה לנו רבינו שעבודת היהודי הוא לא להשאיר באין סוף והידיעה הכללית שה' מלך ומלוא כל הארץ כבודו, שזה נקרא 'רביי שכלו'.

שכאשר האדם נמצא בידיעה הכללית, 'רביי השכל', אין הוא יכול לכוון ולהתלהב בתפילה מפני שזה לא נכנס למוחו וליבו.

ולכן רבינו מודרך אותנו לפעול על מיעוט והגבלת השכל.

למעשה העניין הוא שצריך האדם לחשוב, איך אותו הקב"ה שמלוא

כל הארץ כבודו, עומד [כאן] בעת התפילה ושומע התפילה, היינו תחפש איך אתה יכול לקרב אליך את גדולת הבורא באופן שזה יכנס לך לכלי השכל והלב, ויגרום לך להתלהב ולכוון בתפילה.

יש החושבים שאם ישאירו את הקב"ה גדול בשמיים זה מעלה, אך כאן רבינו מלמד שאומנם צריך לדעת שלגדולתו אין חקר וכו' ולכן אסור לשאול השאלות שאין עליהם תשובה, אך במה שכן מותר לנו לעיין, היינו בדברים שה' הגביל שנכל להשיג, יש לנו חובה לעיין בה.

תסתכל איך ה' פועל איתך חסדים מופלאים ואיך אתה איכפת לו, והוא אוהב אותך ומקשיב לך ועומד מולך.

ואין זה מקטין את רוממותו אלא אדרבא גדולתו זה שעל אף שלגדולתו אין חקר הוא מגביל את עצמו להיות איתך ולהשיג עליך ושכפועולות שלך יגרום לו נחת ושמחה גדולה.

כמו שאמרו צדיקים שזה הפשט מש"כ 'במקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענותנות'.

ישעיהו דן שווארץ. חיפה.

אלא אדרבא דייקא מכך שיש יצר הרע ויש הסתרת הידיעה, והאדם משתדל להמשיך על עצמו את אור האמונה, זהו שלמות קישוטי האמונה שמקרב את המקומות הרחוקים אל האמונה, ולכן אין לו לאדם להתעצב על מה שלבו סתום ומתגבר עליו בלבולים וקטנות המוחין. כי אדרבא זה עיקר שלימות קישוטי האמונה, אבל אף על פי ששלמות האמונה היא דייקא מתוך ההסתרה והרחוק, אבל האדם צריך להשתדל כפי כוחו שהאמונה תהיה ברורה וחזקה בדרגה כזו שיהיה אצלו שינוי בתפילה על ידי האמונה, שההתלהבות והדקדוק יהיה בהן שינוי אמיתי לטובה, אלא שזה עצמו הוא בכל פעם לפי המדרגה ששייך בכל פעם, אבל העיקר שהאמונה יהיה בה השפעה על לב האדם בפועל, לפחות באיזה נקודה.

כל זה שייך גם באמונה שבעת האכילה

וממילא מובן על דרך זה כלפי האמונה באכילה שהתחיל בה רבינו את המאמר, שהוא על אותו דרך, שעל האדם להשתדל ולהתחזק לידע ולהאמין שנעשה ע"י האכילה ייחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין, עד שהאמונה הזאת תביא לו התלהבות הלב, ע"י הידיעה הנוראה הזו שיודע שנעשה ע"י אכילתו ייחוד נורא ונפלא, וכמו כן ידקדק ע"י באכילתו, לאכול בדרך ארץ כראוי ולא בהלעטה, ולברך את הברכות כמנהג כראוי, וכפי שלימות האמונה כך שלימות הייחוד, כי יש בזה אלפים ורבעות מדרגות.

אבל מאידך אין לאדם להמתין עד שתאיר לו האמונה בהארה נפלאה, כי אדרבא עיקר שלימות קישוטי האמונה הוא דייקא מה שמגלה את אור האמונה במקומות שהם בבחינת הסתרה הידיעה, שאין מאיר בהם הארת האמונה, ובפרט בדברים הגשמיים שבאופן טבעי מתגבר בהם צד הגשמיות וההסתרה, והאדם נוטה לעשותם סתם מתוך התאוה, ויש קושי לאדם להאמין באמת שנעשה באכילתו ייחוד ותיקון נורא, אבל באמת עיקר שלימות קישוטי האמונה הוא דייקא מחמת זה, [באמת כל זה הוא מחמת התגברות הדינים שע"י יש את ההסתרה בכל הבחינות של אמצעי שנראה כאילו הם רק אמצעי, ובהם כלול כל הדברים הגשמיים שהם בבחינת אמצעי לעניין מסויים, אבל כשאדם מתחזק להאמין בייחוד שנעשה מזה ע"י מתעורר מידת הרחמים והשכינה ממלצת על הרחוקים שיוכלו לצאת מהטעות הזאת ולהבין שאין שום תכלית בכל האמצעים שבעולם, אלא הכל הם תיקונים וייחודים נוראים ונפלאים].

צריך תמיד להתקשר לאמונה הפשוטה שבכח הצדיק נעשה תמיד ייחוד אמנם אף על פי שלכאורה מבואר כאן בלשון רבינו שהייחוד הוא רק ע"י שלימות האמונה, ויכול האדם לחשוב שכל זמן שאין לו שלימות האמונה בדרגות הנ"ל הרי באמת הוא רחוק מהייחוד הזה, ואין זה שייך אליו, אבל באמת אם כן יקשה מאוד למה התחיל רבינו בהודעה ברורה 'דע שע"י אכילתם של ישראל נעשה ייחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין, הרי עדיין הדרך רחוקה מזה, והיה לו להתחיל בחיוב שבירת התאוה כי כל התאוות נמשכים מזה ושכשאיך המאכל מבורר יוכל האדם לחטוא, ועניין התענית, וראים בבירור שרבינו בדווקא לא התחיל כך, אלא שהביאור בזה שבאמת ההכרח להתחיל דייקא מהאמונה הברורה הזאת שכל אכילה של ישראל נעשה בה ייחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין, כי באמת בכח הצדיקים השלמים נעשה תיקון נורא ע"י כל אכילה ואכילה של כל אחד מ ישראל, ועיקר הדרך לזכות לשלימות האמונה באופן הנ"ל הוא רק ע"י שמדבק את עצמו לאמונה הפשוטה בגילוי הזה שרבינו מגלה את האמת, שבאמת יש ייחוד בכל אכילה, כי כל שהאכילה היא בכשרות היא כבר בגדר אכילתן של ישראל, והעיקר ע"י ההתקשרות לצדיק, וכפי שיתדבק האדם באמונה הזו, כך יזכה לבוא לאמונה ברורה ומאירה עד שיזכה להתלהבות הלב ולדקדוק אמיתי באכילתו, ואז הביור יהיה מושלם יותר ויותר, וכך ימשיך לעלות מדרגה לדרגה.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים לבלבלת השיעורים המוקלטים על תורה ל"ו ש לפנות: jotamatar@outlook.co.il

ליישב את המחלוקת

לוחות האבן יצר הרע קרוי אבן וכו', האבן תשמור את האבן].

כח זה הוא כח חג השבועות, בו נגלה השי"ת בעיר-לם באופן נורא שלא נגלה מעולם, במידות רחמים עליונות מאד המכוננות 'זקן מלא רחמים' (ראה אד"ר קלה: וילקוט בשלח רמז), בכח רחמים אלו להאיר את עבודת ה' יתברך גם בדברים ובמקומות הנראים רחוקים עד מאד מהקדושה.

מטעם זה אנו מוצאים ביום זה שהותר להקריב לפני ה' מנחה חדשה, כלומר אף על פי שקרבן העומר הקרב בפסח מתיר לאכול מהתבואה שגדלה בשנה זו, בכל זאת אסור להקריב ממנה לפני ה' במנחות ובביכורים עד שבועות (כמובא במנחות סח.).

עומק הענין מתבאר בהרחבה בדברי מוהר"ת (הלכות ט"ו לסעודה ו, לד; ברה"פ ה ועוד) שבכל שנה עולים נצוצות חדשים להתקן, נצוצות אלו נפלו עוד בראשית הבריאה וגם אחריה בכל דור עם חטאי בני האדם, אבל עדיין אינם יכולים לבוא אל תיקונם עד שיבוא הזמן הראוי להם, בהגיע הזמן הם עולים וצורחים ועם שלבי בישול התבואה והכנתה למאכל הם הולכים ומתעלים עד שיהיו ראויים לבירור.

בכח האור הנורא המתגלה בפסח אנו יכולים להתחיל לברר את הנצוצות החדשים שעלו בתבואת הארץ, אבל בירור שלם אינו נעשה אלא בבית המקדש כשהנצוצות עולים ומתעלים במנחות ובביכורים, בירור שלם זה אינו יכול להעשות אלא בכח חג השבועות, בו אנו מקבלים כח לברר את הבריאה בשלמות.

(נערך מתוך שיחה ע"פ הבנת הכותב)

את עומק קדושת חג השבועות מבאר רבינו (ליקו"מ נו) שהוא יום ביטול המחלוקת, כלומר הדעת מאירה לאדם כראוי עד שמתבררת ומתיישבת בלבו אף המחלוקת לשם שמים כמחלוקת שמאי והלל. ביאור הענין, כי הנה העולם מלא מחלוקות, כשהאדם מביע לעבוד את השי"ת יש הרבה חלקים בבריאה שכביכול מתנגדים לו ועומדים בדרכו, בכל רגע עומדת לפניו איזה תאוה ואיזה נסיון הבאים להרחיקו מהשי"ת, חלק גדול מהיום הוא צריך לע"סוק בדברים הרחוקים מעבודת ה', כעבודת הפרנסה או העזרה בבית וכדו', בגשתו לאכול הוא צריך להלחם על תאות אכילה העולה בכל רגע, וכן בכל עבודת היום.

אך לאמיתו של דבר כל מניעות אלו לא נבראו להלחם עם האדם אלא להשלים את מלאכתו, עבודת הפרנסה לא הוטלה עליו אלא כדי שיעלה את הבריאה לשרשה, תאות אכילה אינה מתעוררת אלא כדי שיתגבר לאכול בקדושה ולהעלות את הנצוצות הק' לשרשם, וכך כל חלקי הבריאה שנראים כלוחמים עם האדם.

כדי לפעול 'שלום' זה נצרך כח נורא והוא כח הנקרא 'לוחות האבן', לוחות אלו החלק השפל בבריאה 'הדומם', במתן תורה נחקקה תורת ה' באופן פלאי בלוחות האבן ודווקא באופן זה נמשכה התורה והתגלתה בעולם [ראה עץ חיים (לח, ו; לט, ג), וכמובא במדרש (ויק"ר לה, ה) 'תורה קרויה אבן שנא' את

עומק הפרשה

נעם הקנאה

וְהֵבִיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן וְהֵבִיא אֶת קַרְבָּנָהּ עִלָּיָה עֲשִׂידַת הָאֵיפָה קֶמַח שְׁעָרִים...

את עומק מצוות השקאת הסוטה ומנחתה מבאר מוהר"ת כי הנה לכאורה התוכחה היא פגם האהבה, אדם החוטא לכעוהו והוא מוכיחו הדבר פוגם באהבתם זה לזה, ובפרט אם מזהיר אותו בדברים קשים בוודאי שתוכחה זו פוגמת באהבתם.

אבל לאמיתו של דבר מבואר בזה"ק (ויחי רמה.) להיפך 'כל מאן דרחים ולא קשיר עמיה קנאה לאו רחמיותיה רחמיותא, כיון דקני הא רחמיותא אשתלים', כלומר דווקא התוכחה היא המחזקת את האהבה, ואם אין תוכחה עם אהבה זו היא אינה אהבה אמיתית.

כי אהבה אמיתית היא אהבה עמוקה עד שרוב אהבתו הוא חרד מכל דבר שיפגם אותה, ולכן כשרואה שיש דבר שעלול לקלקל את קשר האהבה הוא נזעק להרחיקו, נמצא שדווקא התוכחה מראה את גודל האהבה, ולכן אם מקבל התוכחה יתבונן בה כראוי ויראה את גודל האהבה המונח בה נתגבר אהבתו.

פעמים רבות מצאנו שהשי"ת מייסר את ישראל בתוכחות, לעיתים יש בהם לשונות הנדמות ככעס וכאזהרה לניתוק הקשר, אך אם נתבונן בהם לעמקם נראה שדווקא הם הגילוי הגדול ביותר של הקשר, דווקא החרדה לכל פגם בקשר זה הוא גילוי האהבה הגדול ביותר.

שיהיה ה' מזומן בתוך ביתו

בחג השבועות מקבל כל יהודי את הזכות להצטרף למשפחת המלוכה - מלכות ה'. לא רק בתואר כבוד, אלא בעיקר בכך שמקבל תפקיד ברור ומוגדר מן השמיים להמשיך את המלכות של ה' אל תוך מקומות שבהם אין ניכר מלכותו יתברך.

קבלת התורה הוא לא רק לקבל מצוות, אלא משמעות הדבר הוא, לקבל מצוות בצירוף חבילה של הסתרות ונסיגות, שם צריך לקיים למעשה את התורה. כמו אדם שקיבל תפקיד בכיר בבית המלוכה, שמשמעות הכתרת התפקיד הוא, שמקבל את הכבוד ואת האמונה מצד המלך שמאמין בו, שיש בכוחו לטפל ולעסוק בתיקים קשים שיחזק את מלכותו של המלך.

חלק מה'תיקים' שמקבל מהמלך, הוא היכולת להנהיג אנשים אחרים שתחתיו, שגם הם יהיו נאמנים למלך.

זהו תפקיד האדם, להיות חלק ממשפחת המלוכה הדוואים לטובת המלכות, שהיכן שיש הסתרה על המלך, הם משתדלים בכל לב לתקן את אותו המקום שיהיו נאמנים למלוכה.

ועל כן יש מצווה בשם 'ושנתתם לבניך', שהוא שונה מכל שאר המצוות. שכל המצוות הם הנסיגות של האדם עם עצמו, והמצווה הזו היא מצווה כללית של האב, שידאג שבנו יצטרף למשפחת המלוכה, ויקיים את כל שאר המצוות.

אך איך ידע האדם להנהיג את בני ביתו ללכת בדרך המלך, איך ידע מה עובר עליהם בדיוק, ומה צריך להוכיחם ובאיזה דרך פרטי יצליח להשפיע עליהם. כי כל אחד עסוק בשאלות וספיקות, איך להתנהג בחינוך, על מה להוכיח, ואיך לשלוט על בניו שילכו בדרכו.

לזאת מגלה רביז"ל, שכל ההצלחה של האדם במלכותו בביתו הוא, שיזכור, שאמנם יש לו כח של מלוכה בביתו אצל בני משפחתו, אך אין המטרה להשליט מלכות עצמו על בני ביתו, אלא באמת הוא רק פקיד של המלך, שתפקידו להשליט מלכות המלך בבית. ולזאת צריך להכניס את השי"ת לביתו - שיהיה מזומן מציאות ה' בבית.

ואיך יעשה זאת? העצה לזה הוא לעסוק בתורה הקדושה בפה, מתוך אמונה בקדושת אותיות התורה. כי כל אות בתורה היא אות בשמו של השי"ת, וכמו שכאשר אדם מזכיר את שם חבירו, תיכף חבירו בא אליו, כך כאשר אדם מזכיר שמותיו של השי"ת, אזי הוא מזמין את השי"ת שיהיה סמוך אצלו, וכך יכול להמשיך דעת אל אותו אדם שמתפקידו לחנכו ולהוכיחו.

ודבר זה רואים בחוש. שהאדם העוסק בשיעורים קבועים בתורה, בפרט אם יושב בביתו ועוסק בשיעורים קבועים, ומוציא הלימוד בפיו בקול רם, בזה הוא מזמין את השי"ת שיהיה 'מזומן' אצלו, וממילא מקבל דעת איך להשפיע את אור ה' בביתו.

והכל תלוי בכונתו, לכוון בלימודו, 'להזמין' את ה' בתוך ביתו, באופן שיהיה השי"ת 'מזומן' שם, בשביל להעביר את אותו המלכות אל בניו ובני ביתו, וכך יזכה שה' יהיה למלך בביתו. (ע"פ ליקו"מ סי' נ"ו)

(ע"פ ליקו"ה גשין ד, נדיקין ד)

◆ **בשורה טובה תדוּן עֵצָם:** בשמחה רבה הננו להודיע כי בימים אלו מוקם קו תוכן חדש ייחודי מסוגו, המעביר בקבצי שמע איכותיים - מדורים מרכזיים מתוך 'עלה לתרופה' ועוד. החל מהיום ותוכלו לקנות דעת וחיים חדשים בכל זמן ובכל מקום, ובלכתך בדרך. "קו כל טוב", 0774017157. שמעו ותחי נפשכם!

◆ **הלכות חג פּחַג:** בסייעתא דשמיא, גם לקראת חג הפסח יצא לאור עולם החוברת הנפלאה 'הלכות קודש - חג השבועות' שנערך ביד אמן ע"י הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א המעורר את הלב לעבודת ה' בתמימות ובפשיטות, ומחבר את אור הפסח לכל זמן ומצב. הופץ חינם במהדורת כיס, בבתי המדרש בריכוזי חסידי ברסלב.

◆ כמו כן, במכון 'מעיינות הנצח' ניתן להשיג את החוברת המפורסמת 'מועדי ישראל - שבועות' המלקטת מספרי רבינו ז"ל ותלמידיו על ענייני החג. הפצה ראשית: 0527625525.

◆ **שְׂאֵלֵי שְׂרֹפֶה פֶּאֶשׁ:** בימים אלו נמשך ביתר עז קמפיין גיוס ההמונים עבור בית המדרש החשוב "אור הנחל", המאחד בתוכו עשרות רבות של משפחות של חסידי ברסלב יראים ושלמים בבית שמש, שכידוע עלה בלהבות. כלל חסידי ברסלב הקרובים והרחוקים, נרתמים יחד להושיט יד להקמת בית המדרש מחדש, במגבית החירום. חייגו: 0799696882. בארה"ב: 6465853040. ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס, או במערכת הטלפונית של נדרים פלוס, ע"ש "בית המדרש אור הנחל שריפת בית ה'".

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

**וְתוֹצִיאֵנוּ מִהָרָה מִטְּמֵאָה לְטָהֳרָה,
מִחוֹל לְקָדוֹשׁ, מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה,
מִשְׁעֲבוּד לְנִאֲמָה, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר
גָּדוֹל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת
הַקָּדוֹשׁ, בְּיוֹם הַחֲמִישִׁים, שְׂאֵתָה
תָּשׁוּב אֵלֵינוּ וְתַפְתַּח לָנוּ שְׁעַר
הַחֲמִישִׁים הַקָּדוֹשׁ, וְתַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
רַחֲמִים גְּדוֹלִים וְהַסֵּד עֲלֵינוּ מִשָּׁם,
בְּאֶפֶס שְׁנִזְכָּה לְתַקֵּן הַפֶּל וְלָשׁוּב
אֵלֶיךָ בְּאֵמַת תְּמִיד:**

ליקוטי תפילות ח"ב, ל"ז

יהלום

**ובשבועות מקבלין
התורה, יכולין לקבל
חיות חדש:**

ליקוטי מוהר"ן דפ"ז

האם ייתכן שבחג השבועות, אזכה לקבל את התורה ואתהפך להיות צדיק בבת אחת?

ישנם הרבה שאחרי חג השבועות נופלים בדעתם, מחמת שכל כך התכוונו לקבלת התורה, ודימו בנפשם כאילו מעתה כבר לא יתגברו הנסיונות, הכל ילך בקלות, וייהפכו לצדיקים גמורים. והנה עתה לאחר יום טוב, הם מוצאים את עצמם באותה תנוחה כמו לפני פסח וספירת העומר, וכמעט שלא נודע כי בא 'חג השבועות' אל קרבן.

אך האמת היא, שטעות גמורה לחשוב שמשמעות 'קבלת התורה' הוא שמתבטל היצר הרע ויש חשק לעבודת ה', אדרבא כל המהות של קבלת התורה היא, לקבל דעת ולהבין שיש בעולם בחירה, יש מציאות של הסתרה, יש יצר הרע שבא לנסותנו.

ולכן השי"ת כינה אותנו "ממלכת כהנים", והיינו שנתן לנו כח וממשלה לעמוד בתוקף כנגד כל נסיון והסתרה. את המלכות הזו מקבלים ביום טוב שבועות, מקבלים את הדעת להבין שיש כח בחירה!

עם ישראל רצו לשמוע את התורה מפי משה רבינו ולא מפי הגבורה, אך ורק בכדי שישאר להם כח הבחירה, כי אילו היו שומעים את עשרת הדברות מפי השי"ת, אזי היה מתבטל להם הבחירה (ליקוטי מוהר"ן סי' ק"צ), וזאת עם ישראל לא רצו, הם בקשו שיהיה להם בחירה. כל הנחת רוח של ה' מכל מצוה, הוא כפי היצר הרע שהיה לו, ועל כן צריך לשנות את המחשבה, שקבלת התורה פירושו, שאני מקבל חיות חדש במלחמת היצר הרע, ומעתה איני נבהל מהיצר הרע, כי אני מבין שרק כך משמחים את ה'.

ידוע המעשה, ששנה אחת התאספו בחג השבועות הרבה מאנ"ש אצל מורינו ר' נתן ז"ל, והיה אז התעוררות גדולה מאוד, עד שכינו זאת "השבועות הגדול", וכאשר נסעו ונפרדו ממוהר"ן, אמר להם, אחר שקבלנו את התורה צריך להזהר לא לחטוא בעגל... כי עכשו צריך ליישם את התורה למעשה בחיי היום יום בתוך הנסיונות. וזה שאנו אומרים בתפילת 'אהבת עולם' בכל בוקר 'בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים' - כי רק על ידי הבטחון זכו לקבל התורה.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"ב בעיר בית שמש יצ"ו

דיני בשר בחלב

בצל, צנון, פלפל חריף, לימון] שחתכו בסכין או מעבד מזון בשרי.

שיעור המתנה בין אכילת מאכלי חלב לאכילת בשר

א. דעת הרבה פוסקים והמש"ב (סימן תצד), שאין צריך המתנה כלל ולא ברכה אחרונה ביניהם, רק 'קניוח והדחת הפה' בלבד. כלומר לאכול איזה דבר פרווה ואחר כך לשתות משקה פרווה [וי"א שמספיק אם שורים לחם במשקה ואוכלים אותו]. אמנם דעת כמה פוסקים (בי"ד סימן פט) וכן לפי הזוהר, שצריך המתנה של שעה וגם שלא יהיה בסעודה אחת, והיינו לברך אחר החלב ברכה אחרונה. ולאחר שהמתנית שעה, דעת השי"ך שאין צריך קניוח והדחת הפה, ולהט"ז גם לאחר ההמתנה יש לעשות קניוח והדחה.

ב. שעה זו המוזכרת, נראה מדברי הפוסקים ביורה דעה שהיא שעה ממש, אך בכל זאת י"א שהכוונה היא רק לאיזה זמן מסוים. אכן מה שנהגו העולם להמתין 'חצי שעה', אין לה שום מקור מפורש. וכל שכן במה שאז אינם עושים קניוח והדחה, לאו שפיר עבד, כי אם היו ממתנינים שעה ממש, הרי יש על מי לסמוך שלא לעשות קניוח והדחה, אך כאשר ממתנינים פחותה מזאת, לא מצאנו שמספיק בהמתנה בלבד. ג. בגבינה צהובה הדין שונה, כי מעיקר הדין צריך להמתין שש שעות לאחר אכילתה, אך י"א שהגבניות של זמנינו אינם בכלל הגבינה

אפיה או בישול 'פרוה' [עוגה או חלות] בתנור בשרי או חלבי

א. לכתחילה יש להכשירו בשלושה דברים אלו: (א) להמתין 24 שעות לאחר השימוש עם הבשרי או החלבי. (ב) לנקותו היטב. (ג) להפעילו למשך שעה על חום הגבוה ביותר. ב. אם קשה להמתין 24 שעה, יש לנקותו היטב ולהפעילו לפחות לחצי שעה לחום גבוה. ג. והמיקל להכשירו רק בהפעלתו לחום הנ"ל מבלי לנקותו, יש לו על מי לסמוך. ד. אם אפו בנתיים דבר פרווה - נחשב כהפעלת התנור לחום גבוה. ה. אם הכניסו את המאפה לתנור רק אחרי שהגיע לחום הרצוי - בדיעבד דינו כאמור באות ג. ו. אם לא הכשירו כלל וגם עדיין לא עברו 24 שעות מהשימוש הבשרי - נחשב מאכל הפרוה כ'בשרי' ואין לאכול עם חלבי. וכן אם אפו או בישלו דבר פרווה בתנור חלבי, נעשה המאכל 'חלבי'. ומכל מקום האוכל מאכל הפרוה הזה, אינו נעשה בשרי או חלבי. ז. יש להזהר בכל הנ"ל, כשאופים חלה בתנור חלבי ואוכלים אותה עם מאכלים בשריים או סלט שיש בו דבר חריף [שום,

צו לעבן א

חיים טובים

02-50-90-567